

Døende mand, dine dage er talt  
Vær ej rød, men svar mig nu alt  
Mens frænder og slægt nu våger hos dig  
Må du granske dit sande jeg

Drak du og sang du? Bedrev du hor?  
Nærede du had? Begik du mord?  
Var du begærlig? Var du from?  
Angr, og belav dig på guds dom!

Der er en kunst i at dø, og dødens er du  
Der er ikke langt igen til skærsildens lue  
Dø med besindelse, dø i bøn  
Din sjæl skal brankes til du har renset din synd

Vær ej rød i dit livs sidste stund  
Alle må styrte i dødens afgrund  
Må englene føre dig til himmeriget  
Din sjæl være frelst, for evigt friet

Din krop er slidt op og bli'r snart til jord  
Men din sjæl skal synge i englenes kor  
Du misundte, begærede og yppede kiv  
Men aflad får du for dit syndige liv

Der er en kunst i at dø, og dødens er du  
Der er ikke langt igen til skærsildens lue  
Dø med besindelse, dø i bøn  
Din sjæl skal brankes til du har renset din synd

Fem fristelser må du stå imod  
Her, mens du gør bod  
Din troskab til gud vil svækkes  
Når mindet om dit synd nu vækkes

Tvivlen gengældes med håbløshed  
Dit legeme tvættes i angstens sved  
Vil pinsler og smerte og djævelske skrål  
Ledsage dig til det evige bål?

"Begær, min ven, du styrtede mig  
Jeg fæstede min lid til dig  
I øl og spil og frilles skød  
Der timedes mig en årle død  
Døden venter hver mand

Begær, min ven, du styrtede mig  
Jeg kunne ikke afvise dig  
Skal en overhøre ens drifter  
Fordi det står i bogens skrifter?  
Utålmodig, min dødskamp

Djævlene lokkede med sleske smil  
Djævlene tillod mig intet hvil  
Djævlene hviskede løgn og spot  
Til jeg blev djævlens tro undersøgt  
Fordømt af nidkær fromhed

Kan jeg nå at blive genløst?  
Er skriftemål ikke nytteløst  
når præsten er død, og min bror må forslå?  
Aflad nægtes mig, til helvede jeg må gå!"  
Alle sjæle høstes til sidst

Der er en kunst i at dø, og dødens er du  
Der er ikke langt igen til skærsildens lue  
Dø med besindelse, dø i bøn  
Din sjæl skal brankes til du har rensset din synd